

dem paa Kommunens Bekostning, dog ydet dem Hjælp, naar den ikke var af større Omfang, ikke strakte sig over længere Tid.

Nu er Spørgsmaalet, hvorledes Forholdet vil blive i Fremtiden. Jeg vil antage, at Kommunerne i Fremtiden ikke vil behøve at dekrettere Hjemsendelse overfor Udlændinge, for at Ministeren skal foretage den Handling, der er omtalt her, at bestemme, at Hjemsendelsen ikke skal finde Sted, men at Udgifterne ved vedkommendes Forsørgelse alligevel ville blive erstattede Kommunen af Statskassen, thi jeg antager det for temmelig givet, at naar denne Paragraf bliver vedtagen, ville alle slike Spørgsmaal vedrørende Udlændinge blive henstillede til Ministeren, og at Ministeren saa uanset, at der ikke foreligger nogen Beslutning om Hjemsendelse, dog vil erkende, at der ikke er Grund til nogen saadan, men at Udgifterne ved saadannes Forsørgelse ville blive refunderede af Statskassen.

I Tilslutning til, hvad der allerede er fremkommet, vil jeg ogsaa gøre nogle Bemærkninger om Lovforslagets § 2. Ogsaa jeg synes ligesom adskillige andre Talere, at man kunde komme noget videre end til det, Lovforslaget her gaar ud paa. Lovforslagets § 2 gaar jo ud paa at udvide § 61 i den gældende Fattiglov med den Bestemmelse, at den i Forslaget omtalte Hjælp heller ikke skal regnes for Fattighjælp, naar den ydes til Folk, som ere anbragte under vedkommende Anstalts Tilsyn hos private. Med Hensyn til dette Spørgsmaal har der allerede tidligere her i Tinget været ført meget store Debatter, og man var den Gang, Fattigloven var for, langt videre fremme, end man synes at være nu. Den Gang var der ikke alene Tale om Understøttelse af disse Personer, blinde, døvstumme o. s. v., der var Tale om meget mere den Gang, og jeg vil minde om, at man her i Tinget ved 2den Behandling af Fattigloven i Samlingen 1890—91 vedtog en Paragraf, der lød saaledes: „Den Hjælp, der efter Fattigbestyrelsens Skøn af det offentlige maa ydes nogen til Lægehjælp, Lægemedler, Indlæggelse paa Sygehus og Begravelse, betragtes, saafremt der ikke samtidig maa ydes Bidrag til den trængendes eller Families Underhold, ikke lige overfor den, der modtager Hjælpen, som Fattigunderstøttelse og medfører ikke de Følger, som flyde af en af Fattigvæsenet modtagen Understøttelse“. Det var altsaa en Bestemmelse, som i al Almindelighed undtog Sygehjælp fra at være Fattighjælp. Saa vidt var man kommen den Gang, at det blev vedtaget her i dette Ting, og

der sidder, saa vidt jeg kan skønne, endnu 16 Medlemmer i dette Ting, som have stemt for denne Paragraf.

Det var imidlertid i den Periode, som gik forud for Forliget, den saakaldte Sammensmeltningensperiode, og ved Hjælp af den Politik, som man drev den Gang, blev denne Paragraf udstemt ved Fattiglovens 3die Behandling og blev saa erstattet af den nuværende § 44 i Fattigloven, som jo er langt mere begrænset. Men det skete ikke uden Protest fra mange Medlemmers Side her i dette Ting. Navnlig fra Venstres Side blev der protesteret stærkt derimod, og man mente, det var noget, man ikke burde gaa med til. Det blev skildret af afdøde C. Berg paa en meget skarp Maade, idet han karakteriserede den Politik, der blev ført paa dette Punkt, saaledes, at man havde villet agere Fællesudvalg udenfor Salen, før Fællesudvalget ifølge Grundloven skulde komme. Det var disse private Aftaler, der den Gang bleve truffene, der bleve karakteriserede paa den Maade og bleve skarpt fordømte her.

Jeg skal nu imidlertid ikke i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag rejse dette store Spørgsmaal. Vi Socialdemokrater have stadig vor Opmærksomhed henvendt derpaa, og jeg mener, at naar vi have Fattiglovsspørgsmaal under Behandling, bør det nævnes, det bør siges, at saa vidt har man været her i Tinget, at man har vedtaget en saadan Bestemmelse som den, jeg citerede. Jeg haaber, at den Tid ikke maa være fjern, da man maa kunne faa en lignende Bestemmelse vedtagen, al den Stund vi ikke leve under de samme politiske Forhold som den Gang, men under Forhold, som skulde gøre det muligt, at hvad man ikke kunde opnaa den Gang, skulde man kunne opnaa nu.

Senere blev saa den nuværende Paragraf 61 formuleret, men da blev der fra Mindretallets Side, fra Venstres Side og fra Socialdemokratiets Side her i Tinget stillet bestemte Forslag om, at man overhovedet ikke skulde betragte som Fattighjælp det, der ydes til saadanne Personer som dem, her er nævnt, og det forekommer mig ikke at være altfor vidtgaaende. Det forekommer mig heller ikke at kunne volde saa store Vanskeligheder, som det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) var bange for, dersom man nu vil tage det samme Spørgsmaal op og sige: Hvorfor bør ikke i al Almindelighed det være undtaget fra Fattighjælp, der ydes til saadanne Personer,